

Byla C-291/07

Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet

prieš

Skatteverket

(Regeringsrätten prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„PVM – Apmokestinamųjų sandorių vieta – Mokestinis priklausomumas – Paslaugų teikėjai, steigėjai kitoje nei gavėjų valstybėje narėje – Apmokestinamojo asmens statusas – Nacionaliniam fondui, vykdančiam tiek ekonominę, tiek ne ekonominę veiklą, teikiamos paslaugos“

Sprendimo santrauka

Mokesčių nuostatos – Teisės aktų suderinimas – Apyvartos mokesčiai – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema – Paslaugų teikimas – Apmokestinimo vietos nustatymas

(Tarybos direktyvų 77/388 9 straipsnio 2 dalies e punktas ir 2006/112 56 straipsnio 1 dalies c punktas)

Šeštosios direktyvos 77/388 dėl valstybių narių apyvartos mokesčių statymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas, iš dalies pakeistos Direktyva 1999/59, 9 straipsnio 2 dalies e punktas ir Direktyvos 2006/112 dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 56 straipsnio 1 dalies c punktas, kurie nustato mokestinio priklausomumo vietą konsultantų, inžinierių, konsultacinių biurų, teisininkų, buhalterių paslaugų ir kitų panašių paslaugų atveju, turi būti aiškinami taip, kad asmuo, kuriam konsultavimo paslaugas teikia kitoje valstybėje narėje steigėjas apmokestinamasis asmuo, kai pirmasis tuo pat metu vykdo ekonominę veiklą ir veiklą, nepatenkančią į šios direktyvos taikymo sritį, turi būti laikomas apmokestinamuoju asmeniu, net jei šios paslaugos teikiamos tik pastarajai veiklai.

Iš tiesų šiame straipsnyje nenurodyta, ar jis turi būti taikomas su sąlyga, kad apmokestinamasis asmuo, paslaugos gavėjas, naudoja šią paslaugą savo ekonominei veiklai. Priešingai nei kitos Šeštosios direktyvos nuostatos, pavyzdžiui, 2 straipsnio 1 dalis ir 17 straipsnio 2 dalis, šiame straipsnyje nenurodyta, kad jam taikyti būtina tokia sąlyga.

Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkte nesant aiškios nuorodos dėl to, kad teikiamos paslaugos turi būti naudojamos gavėjo ekonominei veiklai, reikia konstatuoti, kad tai, jog pastarasis jas naudoja veiklai, nepatenkančiai į Šeštosios direktyvos taikymo sritį, nekeičia taikyti šios nuostatos.

(žr. 28–33 punktus ir rezoliucinę dalį)

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija)

SPRENDIMAS

2008 m. lapkričio 6 d.(*)

„PVM – Apmokestinamųjų sandorių vieta – Mokestinis priklausomumas – Paslaugų teikėjas, sąsisteigų kitoje nei gavėjas valstybėje narėje – Apmokestinamojo asmens statusas – Nacionaliniam fondui, vykdančiam tiek ekonominę, tiek ne ekonominę veiklą, teikiamos paslaugos“

Byloje C-291/07

dėl *Regeringsrätten* (Švedija) 2007 m. gegužės 30 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2007 m. birželio 15 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet

prieš

Skatteverket,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai M. Ilešis, A. Tizzano, A. Borg Barthet (pranešėjas) ir E. Levits,

generalinis advokatas J. Mazák,

kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Skatteverket*, atstovaujamo M. Loeb,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos M. Lumma ir C. Blaschke,
- Graikijos vyriausybės, atstovaujamos S. Spyropoulos, I. Bakopoulos bei I. Pouli,
- Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* G. de Bellis,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos T. Nowakowski,
- Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos D. Triantafyllou ir P. Dejmek,

susipažinęs su 2008 m. birželio 17 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios

Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1), iš dalies pakeistos 1999 m. birželio 17 d. Tarybos direktyva 1999/59/EB (OL L 162, p. 63, toliau — Šeštoji direktyva), 9 straipsnio 2 dalies bei 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, p. 1) 56 straipsnio 1 dalies c punkto išaiškinimo.

2 Prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet* (Pradėti iš naujo — Iš darbo atleisti asmenų pagalbos ir paramos taryba, toliau — TRR), pagal Švedijos teisę steigto fondo, vykdančio ekonominę ir kitą veiklą, ir *Skatteverket* (Švedijos mokesčių administratorius) dėl kai kurių konsultavimo paslaugų, kurias gavo fondas, mokestinių pasekmių ir dėl klausimo, ar jis turi būti laikomas prekybininku pagal įstatymo 1994:200 dėl pridėtinės vertės mokesčio (mervärdesskattelagen (1994:200), toliau — PVM įstatymas) 5 skyriaus 7 straipsnį. Šis ginčas susijęs su laikotarpiu, per kurį paeiliui buvo taikomos Šeštoji direktyva ir Direktyva 2006/112.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punkte (kurį atkartoja Direktyvos 2006/112 2 straipsnio 1 dalies a punktas) numatoma, kad pridėtinės vertės mokesčiu (toliau — PVM) apmokestinamas „prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygą prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks“.

4 Pagal Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 dalį (kurį atkartoja Direktyvos 2006/112 9 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa) apmokestinamasis asmuo yra „bet kuris asmuo, savarankiškai vykdamas bet kurioje vietoje bet kurią ekonominę veiklą, nurodytą 2 dalyje, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas“.

5 Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalyje (kurį atkartoja Direktyvos 2006/112 9 straipsnio 1 dalies antroji pastraipa) nustatoma, kad „šio straipsnio 1 dalyje nurodyta ekonominė veikla apima visokių gamintojų, prekyautojų ir kitų paslaugas teikiančių asmenų veiklą, įskaitant kasybą bei žemės ūkio gamybos veiklą bei vairių profesijų atstovų veiklą. Materialaus ir nematerialaus turto naudojimas, siekiant gauti nuolatinių pajamų, taip pat laikomas ekonomine veikla“.

6 Pagal Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 1 dalį (kurį atkartoja Direktyvos 2006/112 43 straipsnis) „paslaugų teikimo vieta laikoma ta vieta, kur paslaugų teikėjas turi steigties savo verslą arba turi nuolatinį įmonę, iš kurios teikia paslaugas, arba, nesant tokios verslo vietos ar nuolatinės įmonės, vieta, kur jis turi nuolatinį adresą arba kur paprastai gyvena“.

7 Toliau Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkte (kurį atkartoja Direktyvos 2006/112 56 straipsnio 1 dalies c punktas) numatoma, kad „toliau nurodytą paslaugą, teikiamą klientams, įsisteigusiems už Bendrijos ribų, arba apmokestinamiesiems asmenims, įsisteigusiems Bendrijoje, bet ne toje pačioje šalyje kaip paslaugų teikėjas, suteikimo vieta laikoma vieta, kur klientas yra steigties savo verslą arba turi nuolatinį verslo vietą, kurį teikiamos paslaugos, arba jei tokios vietos nėra, vieta, kur jis turi nuolatinį adresą ar paprastai gyvena:

<...>

– konsultant?, inžinieri?, konsultacini? biur?, teisinink?, buhalter?, paslaugos ir kitos panašios paslaugos, taip pat duomen? apdorojimas ir informacijos teikimas;

<...>“

8 Pagal Šeštosios direktyvos 21 straipsnio 1 punkto b papunkt? PVM moka „apmokestinamasis asmuo, kuriam teikiamos paslaugos pagal 9 straipsnio 2 dalies e punkto nuostatas, arba asmenys, kuriems nustatyta prievol? mok?ti prid?tin?s vert?s mokest? šalies teritorijoje, kuriems paslaugos teikiamos pagal 28b straipsnio C, D, E ir F dalis, jei paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo ?sik?r?s užsienyje; ta?iau valstyb?s nar?s gali reikalauti, kad paslaug? teik?jas b?t? laikomas kartu ir atskirai atsakingas už mokes?i? mok?jim?“.

9 Direktyvos 2006/112 196 straipsnyje nustatoma, kad „PVM moka bet kuris apmokestinamasis asmuo, kuriam teikiamos 56 straipsnyje nurodytos paslaugos <...>“.

Nacionalin?s teis?s aktai

10 PVM ?statymo I skyriaus 1 straipsnyje numatoma, kad PVM apmokestinamas prek? tiekimas ar paslaug? teikimas šalies teritorijoje vykdant komercin? veikl?. Ši nuostata skirta perkelti Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punkt?.

11 PVM ?statymo 5 skyriaus 7 straipsnyje nustatyta, kad kai kuri? joje nurodyt? paslaug?, b?tent konsultavimo, kurias teikia kitoje valstyb?je nar?je ?sisteig?s paslaug? teik?jas, teikimo vieta yra Švedijos teritorijoje, jeigu paslaug? gav?jas yra prekybininkas, Švedijoje ?steig?s savo versl? arba turi nuolatin? padalin?, kuriam teikiamos paslaugos, arba, jeigu prekybininkas Švedijoje n?ra ?steig?s savo verslo ar neturi tokio padalinio, nuolatin? gyvenamoji vieta arba vieta, kur jis paprastai gyvena. Jeigu PVM apmokestinam? konsultavimo paslaug? teik?jas yra užsienio subjektas, PVM privalo mok?ti paslaugas ?sigyjantis asmuo pagal PVM ?statymo I skyriaus 2 straipsn?. Šios nuostatos ? nacionalin? teis? perkelia atitinkamas Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkto ir 21 straipsnio 1 punkto b papunkt?io nuostatas.

12 PVM ?statymas neapibr?žia, k? reikia laikyti „prekybininku“. Pagal jo 4 skyriaus 1 straipsn? „komercin? veikla“ – tai ekonomin? veikla *inkomstskattelagen* (1999:1229) (1999 m. Pajam? mokes?io ?statymas Nr. 1229) 13 skyriaus prasme arba kita panaši veikla, iš kurios mokestiniais metais gaunamos pajamos yra didesn?s nei 30 000 SEK. Iš pastarojo ?statymo 13 skyriaus 1 straipsnio matyti, kad „ekonominė veikla“ reikia laikyti bet koki? savarankišk? komercin? veikl?.

Pagrindin? byla ir prejudicinis klausimas

13 Pagrindin? byla susijusi su patronuojan?ios organizacijos *Svenska Arbetsgivareföreningen* (dabar *Svenskt Näringsliv*) bei pramon?s ir paslaug? sektoriuje dirban?i? samdom? darbuotoj? profesin?s s?jungos *Privattjänstemannakartellen* 1994 m. ?steigtu TRR, kolektyvini? sutar?i? fondu.

14 Remiantis jo ?statais, TRR tikslai yra, pirma, mok?ti atleidimo iš darbo kompensacijas ir skatinti visas priemones, palengvinan?ias perk?lim? ? naujas darbo vietas darbuotoj?, kurie d?l konkre?i? priežas?i? buvo atleisti iš darbo arba kuriems šis atleidimas gresia, ir, antra, konsultuoti ir suteikti pagalb? ?mon?ms, kurios gali susidurti ar susiduria su darbuotoj? pertekliumi, bei skatinti ?moni? mokymus žmogišk?j? ištekli? srityje. TRR veiklos s?lygas detalčiai reglamentuoja *Svenskt Näringsliv* ir *Privattjänstemannakartellen* susitarimas d?l prisitaikymo (Omställningsavtal, toliau – Susitarimas).

15 TRR veikl? finansuoja darbdaviai, kuriems privalomas šis Susitarimas, ?mokomis; šias

sudaro tam tikra darbuotojams, kuriems taikomas šis Susitarimas, sumokėto darbo užmokesčio procentinę dalis. Darbdaviai, kuriems privalomas Susitarimas pagal „prisijungimo“ sutartį, moka fiksuoto dydžio kasmetinę sumą. Be veiklos, kurią TRR vykdo pagal Susitarimą, jis teikia paslaugas žmonėms, teikiančioms paslaugas išorės subjektams, ir dėl šios veiklos yra registruotas kaip PVM mokėtojas. Iš TRR apmokestinamos veiklos gautos pajamos sudaro apie 5 % visų jos pajamų.

16 TRR ketina pasigyti konsultavimo paslaugą iš Danijos, naudojamą tik fondo veikloje, kurią jis vykdo pagal Susitarimą. Siekdamas sužinoti šio sandorio mokestines pasekmes, TRR pateikė *Skatteråttsnämnden* (Mokesčių teisės komisija) prašymą priimti preliminarų sprendimą, kad būtų aišku, ar jo pagal Susitarimą vykdoma veikla yra komercinė ir ar jis turi būti laikomas prekybininku PVM įstatymo 5 skyriaus 7 straipsnio prasme.

17 *Skatteråttsnämnden* 2006 m. kovo 3 d. Sprendimu atsakė, kad pagal Susitarimą vykdoma TRR veikla nėra paslaugų teikimas vykdant komercinę veiklą, bet TRR turi būti laikomas prekybininku PVM įstatymo 5 skyriaus 7 straipsnio prasme.

18 TRR apskundė *Skatteråttsnämnden* preliminarų sprendimą, reikalaudama, kad *Regeringsrätten* nuspręstų, jog TRR nėra prekybininkas PVM įstatymo 5 skyriaus 7 straipsnio prasme. *Skatteverket* prašo šio teismo patvirtinti preliminarų sprendimą.

19 Grįsdamas savo skundą TRR, be kita ko, nurodo, kad registravimas kaip PVM mokėtojo pats savaime nereiškia, jog įsiregistravęs asmuo visų laikų bus laikomas prekybininku PVM įstatymo 5 skyriaus 7 straipsnio prasme. Atlikdamas pirkimus, būtinus veiklai, kuri nepatenka į Šeštosios direktyvos taikymo sritį, TRR nėra prekybininkas minėtos nuostatos prasme. TRR priduria, kad atitinkama Šeštosios direktyvos nuostata, t. y. 9 straipsnio 2 dalies e punktas, nurodo ne prekybininko, bet apmokestinamojo asmens sąvoką.

20 *Regeringsrätten* mano, kad jo nagrinėjamoje byloje, norint taikyti tam tikras Šeštosios direktyvos ir Direktyvos 2006/112 nuostatas, reikia išsiaiškinti Bendrijos teisės terminus „apmokestinamasis asmuo“ ir „privalantis sumokėti mokestį asmuo“. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Teisingumo Teismas Šeštosios direktyvos „apmokestinamojo asmens“ sąvoką jau yra aiškinęs keliuose savo sprendimuose, bet jis nėra karto šios sąvokos neaiškino siekdamas taikyti šios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punktą tokiu atveju, koks nagrinėjamas šioje byloje.

21 Manydamas, kad Šeštosios direktyvos ir Direktyvos 2006/112 nagrinėjamos nuostatos yra neaiškos, ir kadangi, atrodo, pagrindinėje byloje iškilusio teisės klausimo Teisingumo Teismas dar nebuvo sprendęs, *Regeringsrätten* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Šeštosios direktyvos <...> 9 straipsnio 2 dalies e punktas ir 21 straipsnio 1 dalies b punktas bei Direktyvos (2006/112) 56 straipsnio 1 dalies c punktas ir 196 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad, juos taikant, asmuo, kuriam konsultavimo paslaugas teikia kitas asmuo, turintis mokėti mokestį kitoje valstybėje narėje, kai pirmasis tuo metu vykdo ekonominę veiklą ir veiklą, nepatenkančią į direktyvų taikymo sritį, turi būti laikomas apmokestinamuoju asmeniu, net jei šios paslaugos pasigijamos tik pastarajai veiklai?“

Dėl prejudicinio klausimo

22 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punktas ir Direktyvos 2006/112 56 straipsnio 1 dalies c punktas turi būti aiškinami taip, kad asmuo, kuriam konsultavimo paslaugas teikia kitoje valstybėje

nar?je ?sisteig?s apmokestinamasis asmuo, kai pirmasis tuo pat metu vykdo ekonomin? veikl? ir veikl?, nepatenkan?i? ? direktyv? taikymo srit?, turi b?ti laikomas apmokestinamuoju asmeniu, net jei šios paslaugos ?sigyjamos tik pastarajai veiklai.

23 Reikia priminti, kad Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkto redakcija iš esm?s tapati Direktyvos 2006/112 56 straipsnio 1 dalies c punktui. Tod?l abu straipsniai turi b?ti aiškinami vienodai.

24 Primintina, kad Šeštosios direktyvos 9 straipsnis numato paslaug? teikimo mokesčio priklausomumo vietos nustatymo taisyklės. Šios nuostatos 1 dalis nustato bendr? šios srities taisykl?, o 2 dalis išvardija kelis specialius priskyrimo atvejus. Šiomis nuostatomis siekiama išvengti, pirma, jurisdikcijos kolizijos, d?l kurios gali b?ti dvigubai apmokestinama, ir, antra, pajam? neapmokestinimo (žr. 1985 m. liepos 4 d. Sprendimo *Berkholz*, 168/84, Rink. p. 2251, 14 punkt?; 1996 m. rugs?jo 26 d. Sprendimo *Dudda*, C?327/94, Rink. p. I?4595, 20 punkt?, 1997 m. kovo 6 d. Sprendimo *Linthorst, Pouwels en Scheres*, C?167/95, Rink. p. I?1195, 10 punkt?; 2005 m. geguž?s 12 d. Sprendimo *RAL (Channel Islands) ir kt.*, C?452/03, Rink. p. 3947, 23 punkt?, taip pat 2006 m. kovo 9 d. Sprendimo *Gillan Beach*, C?114/05, Rink. p. 2427, 14 punkt?).

25 Taip pat primintina, kad d?l ryšio tarp Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 1 ir 2 dali? Teisingumo Teismas yra nusprend?s, jog šios nuostatos 1 dalis neturi pirmenyb?s 2 dalies atžvilgiu. Kiekvienu atveju klausinama, ar pastarajai situacijai taikytina šios direktyvos 9 straipsnio 2 dalis. Jei ne – jai taikytina šio straipsnio 1 dalis (min?t? sprendim? *Dudda* 21 punktą; *Linthorst, Pouwels en Scheres* 11 punktą; *RAL (Channel Islands) ir kt.* 24 punktą, taip pat *Gillan Beach* 15 punktą).

26 Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkte numatoma, kad konsultant? paslaug? ir kit? panaši? paslaug?, teikiam? apmokestinamiesiems asmenims, ?sisteigusiems Bendrijoje, bet ne toje pa?ioje šalyje kaip paslaug? teik?jas, suteikimo vieta laikoma vieta, kur gav?jas yra ?steig?s savo versl? arba turi nuolatin? verslo viet?.

27 Nors tiesa, kad pagrindin?je byloje konsultavimo paslaug? gav?jas ?sisteig?s Bendrijoje, bet kitoje nei teik?jas šalyje, vis d?lto prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateik?s teismas klausia, ar šis gav?jas taip pat turi b?ti laikomas apmokestinamuoju asmeniu 9 straipsnio prasme, kai šios paslaugos ?sigyjamos tik veiklai, kuriai netaikomos Šeštoji direktyva ir Direktyva 2006/112.

28 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkte nenurodoma, ar jis turi b?ti taikomas su s?lyga, kad apmokestinamasis asmuo, paslaugos gav?jas, naudoja ši? paslaug? savo ekonominei veiklai. Priešingai nei kitos Šeštosios direktyvos nuostatos, pavyzdžiui, 2 straipsnio 1 dalis ir 17 straipsnio 2 dalis, šiame straipsnyje nenurodoma, kad jo taikymui b?tina tokia s?lyga.

29 Kitaip tariant, Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkte nesant aiškos nuorodos d?l to, kad teikiamos paslaugos turi b?ti naudojamos gav?jo ekonominei veiklai, reikia konstatuoti, kad tai, jog pastarasis jas naudoja veiklai, kuriai netaikoma Šeštoji direktyva, neklaido taikyti ši? nuostat?.

30 Toks aiškinimas atitinka Šeštosios direktyvos 9 straipsnio tiksl?, kuris, kaip priminta šio sprendimo 24 punkte, atitinka kolizin?s normos tiksl?, kuriuo siekiama išvengti dvigubo apmokestinimo ir neapmokestinimo.

31 Taip pat, kaip teig? generalinis advokatas išvados 41 punkte, šis aiškinimas palengvina min?tos kolizin?s normos ?gyvendinim?, leidžiant supaprastinti mokes?i? rinkimo ir vengimo mok?ti mokes?ius prevencijos taisykl? administravim? paslaug? teikimo vietoje. Iš ties?, paslaug?

teikėjas turi tik įvertinti, ar paslaugas gaunantis asmuo turi apmokestinamojo asmens statusą, tam, kad nustatyti, ar paslaugų teikimo vieta yra jo įsisteigimo valstybėje narėje ar valstybėje narėje, kurioje gavėjas yra įsteigęs savo verslą.

32 Be to, šis aiškinimas atitinka Bendrijos PVM sistemos tikslus ir veikimo taisykles tiek, kiek ji tokioje situacijoje, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, užtikrina, kad galutinis paslaugos vartotojas patiria galutines mokėtino PVM išlaidas.

33 Kaip teigė generalinis advokatas išvados 43 ir 44 punktuose, toks aiškinimas taip pat atitinka teisinio saugumo principą ir, be to, leidžia sumažinti visoje vidaus rinkoje veikiantiems prekybininkams tenkančią naštą bei palengvinti laisvą paslaugų judėjimą.

34 Galiausiai pažymėtina, jog Šeštosios direktyvos 21 straipsnio 1 punkto b papunktis (kurį atkartoja Direktyvos 2006/112 196 straipsnis) numato, kad PVM moka apmokestinamieji asmenys, kuriems teikiamos paslaugos, nurodytos Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkte (kurį atkartoja Direktyvos 2006/112 56 straipsnio 1 dalies c punktas). Todėl jei Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punkto taikymui nustatytos sąlygos yra vykdytos, gavėjas turi mokėti PVM, nes jam suteiktos paslaugos, neatsižvelgiant į tai, ar jos buvo teikiamos jo veiklai, nepatenkančios į minėtų direktyvų taikymo sritį.

35 Atsižvelgiant į minėtus svarstymus *Regeringsrätten* pateiktą klausimą reikia atsakyti taip: Šeštosios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies e punktas ir Direktyvos 2006/112 56 straipsnio 1 dalies c punktas turi būti aiškinami taip, kad asmuo, kuriam konsultavimo paslaugas teikia kitoje valstybėje narėje įsisteigęs apmokestinamasis asmuo, kai pirmasis tuo pat metu vykdo ekonominę veiklą ir veiklą, nepatenkančią į direktyvų taikymo sritį, turi būti laikomas apmokestinamuoju asmeniu, net jei šios paslaugos įsigyjamos tik pastarajai veiklai.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

36 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių statymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas, iš dalies pakeistos 1999 m. birželio 17 d. Tarybos direktyva 1999/59/EB, 9 straipsnio 2 dalies e punktas ir 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 56 straipsnio 1 dalies c punktas turi būti aiškinami taip, kad asmuo, kuriam konsultavimo paslaugas teikia kitoje valstybėje narėje įsisteigęs apmokestinamasis asmuo, kai pirmasis tuo pat metu vykdo ekonominę veiklą ir veiklą, nepatenkančią į direktyvų taikymo sritį, turi būti laikomas apmokestinamuoju asmeniu, net jei šios paslaugos įsigyjamos tik pastarajai veiklai.

Parašai.

* Proceso kalba: švedų.